

**การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง
สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2**

**CONSTRUCTION OF THAI MUSIC ABILITY TEST ON LISTENING SKILL
FOR GRADE LEVEL 2 STUDENTS**

นางนุช ศรีรักษา/ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุวัติ คุณแก้ว ดร.พรณราย เทียมทัน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 2) สร้างเกณฑ์ปกติ ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟังสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ จำนวน 278 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบง่าย โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง ดังนี้คือ การฟังเสียงเครื่องดนตรีไทย การฟังเสียงโน้ตเพลงไทย การฟังเสียงโน้ตเพลงไทยที่สูงกว่ากำหนด การฟังเสียงโน้ตเพลงไทย ที่ต่ำกว่ากำหนด และการฟังเสียงทำนองเพลงไทย หาคุณภาพของเครื่องมือโดยการวิเคราะห์ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าอำนาจจำแนกโดยการทดสอบค่าที (t-test) ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด โดยการใช้วิธีการของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน สูตร KR 20 วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และการสร้างเกณฑ์ปกติในรูปแบบคะแนนที่ปกติ ผลการวิจัยพบว่า

เครื่องมือมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.39 ถึง 0.80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.24 ถึง 0.79 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 3.24 ค่า P-value เท่ากับ 0.68 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าดัชนีวัดระดับ ความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับค่าแล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.99 ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือในรูปของคะแนนมาตรฐาน (RMR) เท่ากับ 0.00 และค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ 0.00 เกณฑ์ปกติของเครื่องมือ มีค่าคะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง T 21 ถึง T 74

คำสำคัญ : ความสามารถทางดนตรีไทย, ทักษะการฟัง

ABSTRACT

The purpose of the research were to study 1) construction and quality Thai music ability test on listening skill for grade Level 2 students. 2) Construction and quality Thai music ability test on listening skill test and nome. The samples consisted of 278 of grade Level 2. It was selected by Simple random samplings using school unit. The instruments of this research were the test on Thai music listening skill. The data were analyzed by discrimination of each individual item using t-test, reliability using KR 20, construct validity using confirmatory factor analysis and nome. The results are as follows:

The content-validity of the instruments, which was IOC range from 0.60 - 1.00 The difficulties was 0.39 - 0.80, the discrimination was 0.24 - 0.79 and the reliabilities was 0.93 The construct validity by insisted clement analysis (χ^2) was 3.24, P-value was 0.68 at the .01 level of statistical significance. The Goodness of Fit Index (GFI) was 1.00 Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) was 0.99, Standardized Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) was 0.00. T score of instrument' s norms was T 21-T 74

Keyword (s) : Thai music ability, listening skill

บทนำ

ดนตรีเป็นศิลปะของเสียงหรือพูดได้ว่า เป็นความไพเราะของเสียงที่มนุษย์ได้สร้างขึ้นมา เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของคน ดนตรีมีส่วนช่วยปรุงแต่งชีวิตให้งดงามขึ้นได้และดนตรีมีบทบาทต่อชีวิตคนอย่างมาก เช่น เป็นเพื่อนในยามเหงา ให้ความเพลิดเพลิน ให้ความอบอุ่นและสร้างบรรยากาศรอบตัวเรา ดนตรีช่วยหล่อหลอมจิตใจให้คนหันมาสร้างกิจกรรมร่วมกัน และที่สำคัญดนตรีเป็นตัวสร้างเสริมจินตนาการของเด็กและมีคุณสมบัติช่วยควบคุมจิตใจให้เด็กเป็นคนดี(จิณพัทธ์ ประเสริฐยิ่ง 2549 : 1)

“การศึกษาคือชีวิต” การพัฒนาคุณภาพคนชีวิตจึงจำเป็นอย่างยิ่งในระบบการศึกษา จัดการเรียนศิลปะดนตรีเพื่อพัฒนาคุณภาพคนแล้วคนจึงค่อยไปพัฒนาคุณภาพชาติอีกทอดหนึ่ง ซึ่งดนตรีจะช่วยพัฒนาคุณภาพของชีวิตได้ คือ จากการได้เรียนดนตรีจะช่วยพัฒนาทางด้านร่างกาย เพราะดนตรีเป็นวิชาทักษะจะต้องอาศัยส่วนต่าง ๆ ของร่างกายในการฝึกฝน ยิ่งมีการฝึกฝนมากเท่าไรก็จะทำให้มีความสามารถในศิลปะดนตรีมากขึ้น แล้วก็จะมีการรู้จักควบคุมส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้เป็นไปตามต้องการ นอกจากพัฒนาการทางร่างกายแล้วก็สามารถที่จะพัฒนาสุขภาพจิต ดนตรีสามารถขัดเกลา

จิตใจคนให้สะอาดขึ้นจะช่วยกล่อมเกลานิสัยของเด็กให้เป็นคนอ่อนโยนและมีจิตใจดี เพราะเราจะต้องอาศัยความมีสมาธิในการที่จะสร้างสรรค์งานทางดนตรี และส่วนสำคัญของการเรียนดนตรีก็เพื่อช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ก็คือได้ฝึกให้คนรู้จักคิดและกล้าแสดงออกเมื่อเด็กถูกสร้างและแวดล้อมไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ เด็กย่อมมีโอกาสกว่าเด็กคนอื่นที่ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งจะส่งเสริมให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีคุณภาพต่อไป(สุกรี เจริญสุข 2540 : 5)

ในการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระศิลปะดนตรีไทยได้ถูกบรรจุไว้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(สาระดนตรี) ซึ่งเป็นกลุ่มสาระที่ว่าด้วยกิจกรรมที่สร้างนิสัยค่านิยม เจตคติ และพฤติกรรม เพื่อนำไปสู่การมีบุคลิกภาพที่ดี ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับจุดเน้นของหลักสูตรที่มุ่งให้มีการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของผู้เรียน และเพื่อตอบสนองจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542 ก : 4) ดนตรีไทย มีเครื่องดนตรีหลายชนิดที่น่าสนใจ เช่น ระนาดเอก ระนาดทุ้ม ซอด้วง ซออู้ซอสามสาย ขิม จะเข้ กลองแขก พ้องวงใหญ่ พ้องวงเล็ก ฯลฯ สิ่งทีกล่าวมานี้ กำลังประสบปัญหาและกำลังจะสูญหายไปเนื่องจากขาดการสืบทอด ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนการสอนดนตรีไทยในโรงเรียน เพื่อให้เด็กและเยาวชนไทย มีความรู้ความเข้าใจ และตระหนักถึงคุณค่าของดนตรีไทย มีความรัก ชื่นชม ซาบซึ้ง ห่วงแหน ตลอดจนช่วยกันอนุรักษ์สืบทอดดนตรีไทยให้คงอยู่ต่อไป

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะมุ่งเน้นการส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม สุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ ดังนั้น กิจกรรมศิลปะสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนโดยตรงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ พัฒนาระบวนการรับรู้ทางศิลปะ การเห็นภาพรวม การสังเกตรายละเอียด สามารถค้นพบศักยภาพของตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ด้วยการมีความรับผิดชอบมีระเบียบวินัยสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข(กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : 2)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ ที่มีจุดประสงค์ที่จะพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเพิ่มศักยภาพของผู้เรียนให้สูงขึ้น สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุขได้บนพื้นฐานของความเป็นไทย และความเป็นสากล รวมทั้งมีความสามารถในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อตามความถนัดและความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีทั้ง 8 กลุ่มสาระ ได้แก่ สาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ สาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ สาระการเรียนรู้สังคม ศาสนา และวัฒนธรรม สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สาระการเรียนรู้การงานอาชีพ และเทคโนโลยี สาระการเรียนรู้ศิลปะ และสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในข้อ 8 ได้ระบุไว้ว่าต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือ มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ ภาษาศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (กรมวิชาการ, 2544 : 4) จึงเห็นได้ว่าสาระการเรียนรู้ศิลปะ ที่ประกอบไปด้วย ทักษะศิลป์ ดนตรีและนาฏศิลป์ เป็นส่วนหนึ่งของความต้องการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ด้วย และในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะนี้ จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับความงาม อารมณ์สะเทือนใจและสาระที่สัมพันธ์กับการดำรงชีวิตในสังคมมนุษย์ ศิลปะต้องแสดงออกจากความคิดที่เป็นนามธรรม ถ่ายทอดด้วยการปฏิบัติงานผ่านวัสดุต่าง ๆ ไปสู่นามธรรม การถ่ายทอดนี้ต้องอาศัยความชำนาญและแสดงออกด้วยจินตนาการด้วยรูปแบบที่สร้างสรรค์ ชำนาญธรรมนี้จะมีผลต่อการไปสู่การมองเห็นและความรู้สึกสัมผัสการฝึกปฏิบัติ จึงถือได้ว่าดนตรีเป็นสาระหนึ่งที่เป็นพื้นฐานของการสร้างความเป็นมนุษย์ที่สำคัญที่สืบทอดกันมาเป็นระยะเวลายาวนาน

กระทรวงศึกษาธิการ (2546) สาระการเรียนรู้ดนตรีเป็น สาระหนึ่งในสาระการเรียนรู้ศิลปะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการ ทางศิลปะ ชื่นชมความงาม สนุกสนาน ความมีคุณค่าซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียน โดยตรงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม ตลอดจนนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองและแสดงออก ในเชิงสร้างสรรค์ การเห็นภาพรวม การสังเกตรายละเอียด มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้ยังพบว่า การฟังดนตรีที่มีจังหวะราบเรียบ ไม่เร็วจนเกินไป เช่นดนตรีไทย จะทำให้สมองหลังสารแห่งความสุข สามารถลดความเครียดทั้งร่างกายและจิตใจ ทำให้มีสมาธิ มีจิตใจที่สงบ ยิ่งกว่านั้น ดนตรียังทำให้สมองมีการพัฒนา เกิดความงามทั้งภายในและภายนอก กระบวนการดังกล่าวสอดคล้องกับกิจกรรมการฝึกดนตรีที่มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการกระทำ โดยการนำการเคลื่อนไหว การปฏิบัติ การใช้ดนตรี ศิลปะเข้ามาผสมผสานในการจัดการเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนมีความสุข และเพิ่มการเรียนรู้มากขึ้น โดยเฉพาะดนตรีไทยซึ่งมีลักษณะพิเศษ คือมีระยะห่างของโน้ตเท่ากัน ต้องอาศัยการแปรทำนอง และใช้การท่องจำ (เฉลิมศักดิ์ พิภูลศรี, 2542) ทั้งนี้จากการศึกษาของ ฌรุทธี สุทธิจิตต์ (2541) พบว่า การนำเทคนิคการเรียนรู้ดนตรีเชิงทักษะด้านการฟัง การอ่านโน้ตดนตรี และการบรรเลงเครื่องดนตรี สามารถพัฒนาการคิดของเด็กได้ ส่วนงานวิจัยของ (วาสนา ไยใหม่, 2547) ที่ศึกษาผลของการฝึกประสบการณ์ดนตรีเชิงทักษะที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนवासเทวี เขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกประสบการณ์ดนตรีเชิงทักษะมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้ฝึกประสบการณ์ดนตรีเชิงทักษะ และทางอเมริกายึดถือทฤษฎีอะตอม (Atomistic Theory) ซึ่งพยายามจะแยกความสามารถทางดนตรีแต่ละอย่างออกมาจากความถนัดทางดนตรี ลักษณะข้อทดสอบจะสร้างให้แยกวัดความสามารถ

พื้นฐานที่สำคัญ ๆ โดยให้คะแนนความสามารถเฉพาะอย่างไม่คิดคะแนนรวม(อิสรา โรจนบวร, 2549 : 3)

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยเป็นผู้หนึ่งที่มีความสนใจเกี่ยวกับความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง เพราะในประเทศไทยยังไม่พบการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มากนักส่วนมากเมื่อนักเรียน เรียนดนตรีไทยแล้วก็จะทดสอบแต่ภาคปฏิบัติ จึงมีความตั้งใจที่จะสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง ซึ่งจะเป็ประโยชน์สำหรับครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน เพื่อการส่งเสริม และพัฒนาความสามารถทางดนตรีไทยของนักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทย ด้านทักษะ การฟัง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทย ด้านทักษะ การฟัง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2

วิธีการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2552 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ที่มีการจัดการเรียนการสอนดนตรีไทย จำนวน 12 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 989 คน ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2552 ของโรงเรียนในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่นักเรียนมีพื้นฐานทางด้านดนตรีไทย จำนวน 278 คน โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม โดยใช้ตารางเครจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) (อนูวัติ คุณแก้ว 2545: 92)

หาคุณภาพของเครื่องมือโดยการวิเคราะห์ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าอำนาจจำแนกโดยการทดสอบค่าที (t-test) ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด โดยการใช้วิธีการของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน สูตร KR 20 วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และการสร้างเกณฑ์ปกติในรูปคะแนนที่ปกติ

สรุปผลการวิจัย

แบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟังมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.39 ถึง 0.80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.24 ถึง 0.79 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์

องค์ประกอบเชิงยืนยัน ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 3.24 ค่า P-value เท่ากับ 0.68 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับค่าแล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.99 ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือในรูปของคะแนนมาตรฐาน (RMR) เท่ากับ 0.00 และค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ 0.00 เกณฑ์ปกติของเครื่องมือ มีค่าคะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง T 21 ถึง T 74

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ ต้องการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง สำหรับนักเรียนช่วงชั้น 2 ซึ่งอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 50 ข้อแบ่งออกเป็น 5 ตอน ได้แก่ วัดความสามารถด้านการฟังเสียงเครื่องดนตรีไทย วัดความสามารถทางด้านการฟังเสียงโน้ตเพลงไทยที่สูงกว่ากำหนด วัดความสามารถทางด้านการฟังเสียงโน้ตเพลงไทยที่ต่ำกว่ากำหนด วัดความสามารถทางด้านการฟังเสียงทำนองเพลงไทย ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องของข้อสอบในแต่ละข้อ กับองค์ประกอบในการวัด มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 แสดงให้เห็นว่าเครื่องมือที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสูง สอดคล้องกับ หนึ่งฤทัย จินดาไทย (2546 : 106) ซึ่งกล่าวว่าถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่าข้อคำถามนั้น เป็นข้อสอบที่ดี

1.2 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของเครื่องมือวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง จากผลการทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ในการวัดความสามารถด้านการฟังเสียงเครื่องดนตรีไทย วัดความสามารถทางด้านการฟังเสียงโน้ตเพลงไทย วัดความสามารถทางด้านการฟังเสียงโน้ตเพลงไทยที่สูงกว่ากำหนด วัดความสามารถทางด้านการฟังเสียงโน้ตเพลงไทย ที่ต่ำกว่ากำหนด วัดความสามารถทางด้านการฟังเสียงทำนองเพลงไทย มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.39 ถึง 0.80 และมีอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.24 ถึง 0.79 พบว่าส่วนใหญ่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องการ มีเพียงบางข้อที่ค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ต้องการผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพดีและเหมาะสมเพื่อนำไปทดสอบหาคุณภาพของเครื่องมือต่อไป

1.3 ความเชื่อมั่นของเครื่องมือวัด วัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ปรากฏว่าเครื่องมือทั้ง 5 มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.65 ถึง 0.93 แสดงว่าเครื่องมือค่อนข้างมีความเชื่อมั่นสูง ทั้งนี้เนื่องจากเครื่องมือ ได้ผ่านการคัดเลือก และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบเพื่อหาคุณภาพมีขนาดใหญ่ จึงทำให้คะแนนมีความกระจายสูงขึ้น ค่าความเชื่อมั่นจึง

สูงขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ หนึ่งฤทัย จินดาไทย (2546 : 107) ที่ได้กล่าวว่าค่าความเชื่อมั่นขึ้นอยู่กับความแปรปรวนของคะแนนมีมาก ย่อมจะทำให้ความเชื่อมั่นขอแบบทดสอบสูงกว่าแบบทดสอบที่มีความแปรปรวนของคะแนนน้อย และถึงแม้จำนวนข้อของแบบทดสอบจะลดลงก็ตาม แต่ข้อสอบที่ลดลงนั้นเป็นข้อสอบที่มีคุณภาพต่ำจึงไม่มีผลทำให้ความเชื่อมั่น ต่ำลงค่าความเชื่อมั่น

1.4 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีน้ำหนักขององค์ประกอบกับคะแนนรายข้อและคะแนนรวมทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.64 ถึง 0.95 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แสดงว่าแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และสรุปน้ำหนักองค์ประกอบในภาพรวมดังนี้ ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาความสอดคล้อง ระหว่างโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์มีค่าไค- สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 3.5 ค่า P-value เท่ากับ 0.67 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (GFI) 1.00 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับค่าแล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.99 ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือในรูปของคะแนนมาตรฐาน (RMR) 0.00 เท่ากับ 0.00 ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ 0.00 ซึ่งหลักเกณฑ์ในการพิจารณาความสอดคล้องระหว่างโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนี้ ค่าไค- สแควร์ (χ^2) ต้องมีนัยสำคัญทางสถิติ ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่า 0.90 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับค่าแล้ว (AGFI) มีค่ามากกว่า 0.90 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเปรียบเทียบ มีค่ามากกว่า 0.95 ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนมาตรฐานมีค่าต่ำกว่า 0.08

2. เกณฑ์ปกติของวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง

เกณฑ์ปกติของวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟัง ในด้านการฟังเสียงเครื่องดนตรีไทยมีคะแนน T ปกติ อยู่ระหว่าง T 21 ถึง T 74 ความสามารถทางด้านการฟังเสียงโน้ตเพลงไทยมีคะแนน T ปกติ อยู่ระหว่าง T 28 ถึง T 67 ความสามารถทางด้านการฟังเสียงโน้ตเพลงไทยที่สูงกว่ากำหนดมีคะแนน T ปกติ อยู่ระหว่าง T 32 ถึง T 65 ความสามารถทางด้านการฟังเสียงโน้ตเพลงไทยที่ต่ำกว่ากำหนดมีคะแนน T ปกติ อยู่ระหว่าง T 25 ถึง T 67 ความสามารถทางด้านการฟังเสียงทำนองเพลงไทยมีคะแนน T ปกติ อยู่ระหว่าง T 33 ถึง T 66 แสดงว่าแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทยด้านทักษะการฟังมีเกณฑ์ปกติที่สามารถแปลความหมายได้เหมาะสม เนื่องมาจากคะแนนจากการทดสอบของแบบวัดมีการกระจายดี

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดที่จะให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. การวิจัยในครั้งนี้กลุ่มประชากรเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ดังนั้นในการนำเครื่องมือไปใช้ควรสร้างเกณฑ์ปกติใหม่ในการแปลผลคะแนนของกลุ่มใหม่

2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทย ด้านทักษะการฟัง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 เป็นแนวทางในการวัดความสามารถทางการสอนดนตรีไทยของนักเรียน ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาความสามารถของนักเรียนทางดนตรีไทยให้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาค้นคว้าสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางดนตรีไทยในทักษะด้านอื่นๆ เพิ่มขึ้น

2. ควรเตรียมสถานที่และอุปกรณ์ในการทดสอบความสามารถทางดนตรีไทย ไว้ให้พร้อมก่อนการทดสอบ เพื่อไม่ให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการสอบ

3. ควรมีการสร้างเครื่องมือวัดความสามารถตามแนวคิดทฤษฎีต่างๆ เพิ่มขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียนในแต่ละระดับชั้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).

กรมวิชาการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิชย์.

จิณพัทธ์ ประเสริฐยิ่ง. (2549). กระบวนการเรียนรู้ดนตรีของเด็กวัยประถมศึกษาระหว่างผู้ที่มี

ความสามารถต่างกัน. ปรินญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เฉลิมศักดิ์ พิภูลศรี. (2542). สังกตินิยมว่าด้วยดนตรีไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์. สังกัด.

ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์. (2541). จิตวิทยาการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วาสนา ไชโหม. (2547). ผลของการฝึกดนตรีเชิงทักษะที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

วีรวรรณ สุทิน. (2543). ผลของการฟังเสียงดนตรีที่มีต่อระดับสติปัญญาและความสามารถทางด้าน

สติปัญญาของนักเรียนชั้นอนุบาล. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิตบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุกรี เจริญสุข. (2542). เด็กกับดนตรี. วารสารการศึกษาเอกชน,

- สุกรี เจริญสุข. (2544). ทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสุนทรียภาพและลักษณะนิสัย. วิทยาลัย
ดุริยางค์ศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุกรี เจริญสุข. (2545). “เป้าหมายสำหรับการสอนดนตรีในโรงเรียน” ทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อการ
พัฒนาสุนทรียภาพและลักษณะนิสัย : ศิลปะ กีฬา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิชย์
สารานุกรม.
- หนึ่งฤทัย จินดาไทย. (2546). การพัฒนาเครื่องมือวัดความสามารถตามทฤษฎีหุปัญญาของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- อิสรา โรจนบวร. (2549). การสร้างแบบทดสอบวัดความถนัดทางด้านดนตรี ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอ่างทอง ปีการศึกษา 2546 โดย
ใช้เสียงจากดนตรีไทย. ปรินูญานิพนธ์ กศม. (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.